

Jacobo Grinberg Zylberbaum

~ Colecție de interviuri ~

TRANSCRIPT VIDEO – PARTEA A 2-A

Primul interviu (00:00 – 06:07)

Când vezi această imagine, ceea ce înregistrezi este imaginea, asta e. Nu înregistrezi procesul creării sale. Nu, acel proces este inconștient. Creierul este responsabil pentru crearea acestei imagini, iar una este plasată, este plasată la sfârșit; pur și simplu o percepi ca rezultat final. Lucrez la neurofiziologie, la activitatea cerebrală și încerc să studiez anumite aspecte ale activității cerebrale din perspectiva teoriei sinergice, care este o teorie pe care o dezvolt de câțiva ani. Este o teorie despre cum este creată experiența. Deci există aceste trei abordări principale: abordarea neurofiziologică de laborator, abordarea șamanică, care este studii de teren, și studiul diferitelor școli mistice. Este ceea ce spuneam mai devreme: suntem cu toții interconectați, așa că știm deja că există o interacțiune chiar și între activitatea cerebrală a unei persoane și a alteia. Deci, activitatea ta cerebrală interacționează cu a mea, iar a mea cu a ta.

Fiecare persoană este influențată de tot ce se întâmplă, mai presus de ego. Deci asta e realitatea, așa se întâmplă, nu? Suntem cu toții influențați constant de ceea ce se întâmplă. Multe dintre gândurile noastre nici măcar nu sunt ale noastre, ci vin din colectiv, pentru că există acea interacțiune constantă între toate creierele care interacționează. Deci, există lucruri din colectiv care afectează negativ sau pozitiv fiecare persoană, în funcție de cum este fiecare persoană. Știința nu este definită de subiectul său, ci mai degrabă de metoda sa. Deci, poți cerceta orice vrei, bine sau rău. Dacă o cercetezi bine, faci știință; dacă o cercetezi prost, faci șarlatanie. Deci nu există niciun conflict sau opoziție, adică pot face un studiu despre șamanii mexicani folosind proceduri foarte riguroase, nu rigide, ci serioase, care să-mi permită să am acea cunoaștere adevărată sau pot să-l fac într-un mod dezorganizat și atunci l va fi științific și celălalt nu, dar știința nu are nicio legătură cu, să zicem, a fi rigidă, ci mai degrabă îți deschide căi și culturii nu-i place ca membrii ei să se abată de la normele sale, așa că există multe controale pentru a nu, pentru a evita acest lucru.

Însă o cultură sănătoasă este una care permite și încurajează indivizi creativi în cadrul ei, care explorează alte niveluri, dar care le explorează în așa fel încât să poată fi încorporate. Ce este libertatea pentru tine? Ei bine, libertatea vine din a te cunoaște pe tine însuși. Adică, cu cât te cunoști mai mult pe tine însuși, cu atât ești mai îndrăzneț. Cu cât te cunoști mai mult pe tine însuși, cu atât poți exercita mai mult această libertate. Cu cât ești mai puțin supus presiunilor sau aspectelor care te împiedică să fii. Deci, libertatea vine din a te cunoaște pe tine însuși. Cu cât mai multă cunoaștere, cu atât mai multă libertate. Ceea ce mi-a atras cel mai mult atenția la Don Pachito a fost starea conștiinței sale. Era o persoană care părea să fie la unison; adică, trăia cu mediul său într-un mod total organic. Nu exista separare, nu exista luptă, ci mai degrabă o stare de fluiditate totală și, de asemenea, poseda o cunoaștere de sine extraordinară.

De exemplu, cu Don Pachito, șamanul care își putea urmări propriile procese interne pas cu pas. Da, știind, de exemplu, cum funcționa mintea lui. Avea acces la aspecte ale sale pe care noi, în general, nu le avem. Noi funcționăm în produsul final al proceselor noastre. Termenul paranormal este un termen impropriu, nu-i așa?

Pentru că depinde de cine, depinde de cultură, depinde de, adică, dacă ești cu ei, ei bine, pentru ei, ceea ce este normal este ceva ce pentru alți oameni este anormal. Pentru ei, ceea ce facem noi este anormal în comparație cu ceea ce fac ei, așa că pentru ei paranormalul este foarte evaziv, foarte, foarte periculos. Este mai degrabă la o extremă, dreapta, a potențialului uman.

Al doilea interviu (06:07 – 12:46)

Uite, tehnica pe care o folosesc constă într-o primă fază: te așezi, închizi ochii și începi să-ți observi respirația. Începi să-ți observi respirația și vor apărea gânduri și senzații; nu le reprimi. De exemplu, dacă apare un gând, îl lași să treacă și te întorci la respirația ta. Apare un alt gând, îl lași să treacă, observi cum se naște și moare și te întorci la respirația ta. Aceasta, apropo, este o tehnică comună în budism; este exact ceea ce se face în primul nivel al budismului.

Asta te pregătește cumva, te pregătește, te pregătește pentru că în prima fază trebuie să înveți să te concentrezi, trebuie să înveți să-ți focalizezi atenția, trebuie să-ți limpezi mintea, iar modul de a-ți limpezi mintea nu este luptând împotriva minții, nici nu este, nu poți, ăăă, să scapi de ea, cum? Nu există nicio modalitate de a scăpa de ea, iar dacă lupți împotriva ei, este cel mai rău lucru pe care îl poți face. Construit și cel care nu gândește, asta nu se poate face. Îl întărești, dar nici eu nu cred că este rău, ăăă, să ai o minte. Omule, este necesar să ai o înțelegere, este minunat, pentru că

ar fi dezastruos să rămâi fără această parte. Dar transcendând un nivel, desigur, această minte care ne deranjează, aceste gânduri repetitive, cred că trebuie să le curățăm, iar modul de a le curăța este să le acceptăm, paradoxal, este să le acceptăm și să le lăsăm să treacă, și să le lăsăm să iasă la suprafață și să iasă la suprafață și iar să iasă la suprafață până când vine un moment în care încep să se calmeze, și atunci te poți scufunda odată cu respirația, să ajungi în acel punct. Ei bine, aceasta este prima fază a tehnicii.

O a doua fază constă în a începe, de exemplu, să-ți observi gândurile, corpul, senzațiile, să-ți unifici corpul, să-ți explorezi corpul, să observi parte cu parte, să simți, să accepți, fără a lupta împotriva corpului tău, fără a-l judeca, fără a-l analiza, ci pur și simplu, de exemplu, după ce ești deja în această respirație concentrată, începi să simți creșterea capului, senzațiile tactile, senzațiile de la suprafață. Apoi începi să simți fiecare parte, fiecare parte a corpului tău, ca și cum l-ai scălda, explorând-o puțin câte puțin, până ajungi la un punct în care îți poți observa corpul ca întreg; este ca și cum ți-ai recupera imaginea corporală. Apoi, îți observi corpul, ești martor la corpul tău în timp ce îl simți simultan.

Când reușești să faci asta, acest budism, deoarece este o practică budistă, se numește Vipashyana (TLN: „a vedea lucrurile așa cum sunt ele cu adevărat” , este una dintre cele mai vechi tehnici de meditație din India) . Este o modalitate extraordinară de vindecare, de curățare, pe lângă faptul că te plasezi în punctul de observație unde îți poți percepe întregul corp ca un întreg. Accepți tot ce se întâmplă acolo, dar te afli într-o poziție transcendentă față de el. Exact. Următorul pas este să începi, în tehnica pe care o practic, să începi să activezi percepția simultană, în așa fel încât să-ți percepi întregul corp cu toate senzațiile sale corporale și, simultan, respirația ta . Exact. Următorul pas implică, de exemplu, să fii atent la gândurile tale.

Așadar, îți percepi gândurile. Ce gânduri există? Ce relații există între un gând și altul? Ce rețele de gânduri apar? Și le percepi cu aceeași atitudine cu care ți-ai perceput respirația și corpul, fără judecată, fără analiză, acceptând toate gândurile care apar, dar plasându-te ca martor al lor. Îți simți și trăiești simultan gândurile, dar în punctul transcendenței. Următoarea fază implică observarea simultană a corpului tău, a respirației tale și a tuturor proceselor tale mentale - o observație simultană.

Ei bine, odată ce ai terminat asta, odată ce poți efectua această observație simultană, începi să fii atent la emoțiile tale. Ce schimbări emoționale există? Care sunt tonurile emoționale? Luminozitatea emoțională, calitățile emoției și îți observi emoțiile cu aceeași atitudine cu care ți-ai observat gândurile, corpul și respirația . Când realizezi această observare a emoțiilor tale, îți observi simultan respirația, corpul, gândurile și emoțiile.

Apoi începi să-ți observi imaginile interne în același mod, până când obții o percepție, o observație, așa cum l-ai observat pe celălalt, fără judecată, fără analiză a imaginilor tale interne și îți observi simultan respirația, corpul, gândurile, emoțiile și imaginile interne. Dar următorul pas, scuze, următorul pas este să observi sunetele mediului înconjurător și să le observi în același mod în care ți-ai observat gândurile, emoțiile, corpul și să observi simultan mediul, corpul, emoțiile, gândurile etc. Apoi observă lumea vizuală. Vine un moment în care poți observa simultan toate componentele experienței tale, se întâmplă ceva foarte ciudat. Există un fel de prag care este trecut și te conectezi cu tine însuși, dar cine este sinele cu care te conectezi?

Nu poate fi descris, pentru că unifică toate acestea. Într-un fel, tehnica de a încorpora observația în observație și de a o face simultană te face să atingi un prag în care toate concepțiile pe care le aveai despre tine dispar și te conectezi cu ceva care este dincolo de acele concepții, dar mult mai aproape de tine ca niciodată, și îți dai seama, de asemenea, că acest sine este inseparabil de întreg. Și ce este întregul? Toate acestea sunt...

Al treilea interviu (12:47 – 29:10)

Îți voi spune unde mă aflu în ceea ce privește înțelegerea relației dintre conștiință și creier și poate că prin aceasta pot răspunde la întrebarea ta. Ei bine, în primul rând, este foarte clar că interacționăm cu o matrice informațională, cu un câmp informațional, care conține toate informațiile din fiecare dintre porțiunile sale. Este o matrice informațională holografică. Dar la acel nivel, nu există o calitate a experienței; nu există obiecte separate unele de altele, de altele, ci mai degrabă este un câmp informațional de o complexitate extraordinară. Creierul nostru interacționează cu acest câmp informațional, pe care unii îl numesc câmpul cuantic; alții, precum David Pom, l-au numit ordinea implicată; teoria sinergică îl numește câmpul sinergic. Pe scurt, indiferent cum îl numești, fizicienii actuali vorbesc despre un câmp prespațial. Creierul interacționează cu acest câmp și, din această interacțiune, ca rezultat final al procesării cerebrale, apare realitatea perceptivă așa cum o știm.

Acestea sunt obiecte cu culorile, formele și texturile lor. Informațiile despre aceste obiecte se găsesc în această matrice informațională, dar nu și calitatea lor. Creierul este cumva responsabil pentru decodificarea acestui câmp informațional, iar rezultatul final este realitatea perceptivă. Acum, în general, avem confuzia de a vedea rezultatul final în loc de rezultatul final, stimulul primar. Și acest lucru rezultă din incapacitatea de a accesa procesul.

Cu alte cuvinte, rezultatul final al interacțiunii creierului cu matricea informațională, această realitate perceptivă. Se află la punctul final al unui proces, iar noi, ca persoane care percep, ca observatori, ca martori, ne aflăm în acest punct final. Nu avem acces la modul în care este creată realitatea perceptivă, ci doar la rezultatul său final. Și din această confuzie provine faptul că noi credem că acest rezultat final nu este produsul nostru. Acum, din acest punct de vedere, capacitatea creierului la acest nivel, adică această decodificare impresionantă pe care creierul o face a matricei informaționale pentru a da naștere realității perceptive și este ceva ce nici măcar nu înțelegem cum face creierul pentru a realiza această minune, acest miracol al realității comune și cotidiene, a ceea ce vedem ca imagine vizuală, a ceea ce auzim ca sunet, sunt atât de multe operațiuni cerebrale care sunt necesare pentru a realiza acest adevărat miracol care este realitatea cotidiană, încât deja de acolo aș îndrăzni să spun că ne confruntăm cu un mecanism, creierul uman cu capacități practic nelimitate, dar nu este necesar să mergem mai departe, adică, ci pur și simplu să considerăm că această matrice informațională pe care creierul o decodează este atât de complexă, iar realitatea perceptivă este și mai complexă încât să fim uimiți, nu-i așa?

Să fim uimiți de capacitatea creierului de a efectua cele mai banale și cotidiene lucruri: percepțiile noastre vizuale, auditive și de altă natură. Acum, dacă trecem la funcții mai complexe, ei bine, lucrurile devin și mai complicate. Deci da, din punct de vedere fiziologic, nici măcar nu putem înțelege cum funcționează sistemul în modul în care o face în mod cotidian. Așadar, să îndrăznim să spunem că există o limită a acestei funcționări? Cred că este prea îndrăzneț.

Uite, aceasta este o întrebare pentru care sunt foarte recunoscător, deoarece, prin această încercare de explicație, îmi va permite să înțeleg multe lucruri pe care am încercat să le înțeleg până acum fără prea mult succes. Ceea ce m-a uimit cel mai mult, din toate studiile pe care le-am făcut despre șamanii mexicani, este faptul că acești indivizi extraordinari funcționează, sau par să funcționeze, într-o realitate care nu are etape intermediare, unde nu există niciun proces. De exemplu, Pachita este unul dintre cele mai uimitoare cazuri la care am fost martor. Am lucrat cu ea timp de câteva luni. Pachita aducea un pacient la ea, de exemplu, cineva cu o problemă pulmonară, și apoi, dacă decidea, putea cumva percepe direct ce se întâmplă cu pacientul și ce avea nevoie pacientul pentru a se însănătoși. Dacă pacientul avea nevoie, efectua o operație în care îndepărta plămânii bolnavi și grefa plămânii sănătoși. Acum, acest lucru este de neconceput; chirurgia modernă începe deja să efectueze acest tip de operație.

Dar modul în care Pachita efectua aceste operațiuni era practic cu mâinile goale. Singurul instrument pe care îl folosea era un cuțit de vânătoare. Foarte tocit, foarte mare. Și operațiunile se executau în câteva minute. Era aproape instantaneu, nu?

Asta se făcea și, de fiecare dată când vedeam această operație și alte operații descrise în cartea pe care tocmai ai menționat-o, eram din ce în ce mai uimit de lipsa etapelor intermediare. Adică, Pachita scotea plămânul bolnav, introducea celălalt plămân și asta era tot. Cumva, totul era aranjat ca și cum nu ar fi fost nevoie de o serie de procese despre care se presupune în mod normal că trebuie să aibă loc pentru interconectarea organelor grefate. Și când am întrebat-o pe Pachita : „O, ce se întâmplă? Cum a reușit să facă această minune?”, mi-a spus că procesul pur și simplu se întâmplă așa, nu doar operațiile la plămâni, ci și operațiile la inimă, operațiile la creier, ei bine, lucrurile cu adevărat extraordinare aveau întotdeauna această caracteristică în care părea că Pachita era situată ca o ființă simțitoare, ca o ființă sensibilă, la un nivel de realitate unde se întâmplă ceea ce își dorea.

Haide, nu a existat niciun mecanism aparent, nu? Între dorința ei și îndeplinirea dorinței. Și dorința ei, dacă dorința ei era să materializeze un obiect, obiectul apărea magic de nicăieri, sau dacă dorința ei era să-l facă să dispară, și asta se întâmplă. Acesta a fost cel mai uimitor lucru, și la ce m-a condus această minune după mulți ani de reflecție, nu? Ceea ce a făcut Pachita și, ei bine, alte lucruri pe care le-au făcut alți șamani, despre care ar fi foarte mult de vorbit, am publicat asta în Mexic în 7 volume, intitulate Șamanii din Mexic.

În general, ei, deși niciun șaman pe care l-am cunoscut nu a atins nivelul lui Pachita , toți șamanii, de exemplu, cu Panchito, un șaman mayaș, aveau aceeași caracteristică de a fi situați la un nivel direct de conștiință care se manifesta în sensibilitatea sa, în sensibilitatea sa prodigioasă, nu? În capacitatea sa de a decodifica informațiile într-un mod direct. Aș crede. Acum, am încercat să explic asta în multe feluri, iar adevărul este că nu am avut prea mult succes, iar ultimul lucru la care m-am gândit este că vă voi spune ce se apropie cel mai mult, conform ideilor mele, de o posibilă înțelegere a ceea ce se întâmplă. Vă spuneam mai devreme că creierul, atunci când interacționează cu acest câmp informațional prespațial , ca rezultat final, creează realitatea perceptivă.

Acum, ceea ce m-am gândit este că această realitate creată, care este produsul final al unui proces, al unui proces cerebral. Odată creată, are o existență reală. Asta vedem: culorile și formele există. Ele există la nivelul, la acest nivel pe care îl menționez, adică sunt în același timp un produs final al procesării. Dar, din moment ce acestea sunt acolo, ele au o existență reală, dar există ca și conștiință; nu există ca materie, ci mai degrabă există ca și conștiință. Conform acestei idei, Pachita era localizată direct în această conștiință. La creație, nu mai exista un proces, iar legile

acestei conștiințe pe care o numim lume, pe care o numim obiecte, care în realitate este conștiință pură, erau deja cumva gestionate. La acest nivel, nu există pași intermediari, deoarece totul este conștiință, deoarece chiar și obiectele pe care le percepem sunt acest rezultat final, fac parte din conștiință. Deci, dacă cineva este total localizat acolo, dacă nu are nicio îndoială că realitatea este la acel nivel, atunci pur și simplu funcționează la acel nivel cu legile acelui nivel.

Deci, la asta încep să concluzionez după 15 ani, nu? Să mă gândesc și să încerc să-mi explic ce se întâmplă cu Pachita , și dacă observați, explicația este una dintre cele mai simple și, în același timp, una dintre cele mai complexe, așa cum cred eu, asta are cea mai mare valoare, nu? Care este în același timp foarte, foarte simplă, foarte directă, dar în același timp foarte complexă. Și cred că este și începutul; pentru mine, această nouă idee pe care o am a devenit o sursă inepuizabilă de aventuri ale conștiinței în propria mea conștiință, pentru că, evident, această idee nu este doar intelectuală, nu? Ci provine dintr-o experiență, și încerc să trăiesc la acel nivel, nu?

Din încercarea de a-mi aminti asta tot timpul și de a vedea ce se întâmplă, YYY, e cu adevărat frumos, nu-i așa? Accept această realitate ca pe un miracol, ca pe o creație, ca parte a conștiinței, cotidianul este sfințit, există o serie de defecte foarte, foarte, foarte frumoase, nu? Că este plin de iubire, există o enormă fraternitate între toate, pentru că înțeleg că la acel nivel totul este unificat. Uite, teoria sintetică afirmă că în cadrul procesării pe care creierul o face pentru a construi realitatea perceptivă, unul dintre ultimele procese este crearea câmpului neuronal. Câmpul neuronal este din nou o matrice, dar rezultat al activității cerebrale.

Adică, este o matrice de interacțiuni între toate activările neuronilor din creierul nostru. Deci, teoria sintetică afirmă că acest câmp neuronal interacționează cu matricea prespațială și, din această interacțiune, apare realitatea perceptivă. Aceasta este teoria sintetică. Acum, în funcție de caracteristicile câmpului neuronal, de sinergia sa, în special de coerența și densitatea informațională, de frecvența sa, nivelul de interacțiune congruent cu câmpul cuantic va fi. Se poate prezice sau se poate emite ipoteza că o persoană extrem de dezvoltată ar trebui să posede un câmp neuronal extrem de sinergic.

Acest lucru este foarte coerent, foarte echilibrat, dar funcționează la o frecvență înaltă, iar acest lucru i-ar permite să interacționeze cu cineva la un nivel mai elementar decât un câmp neuronal mai puțin sinergic. Coerența sa, nexurile sale de coerență, vorbind în termeni puțin mai tehnici. Densitatea maximă a nexurilor sale de coerență a fost localizată la frecvențe înalte. Deci, dovezile pe care le obținem la nivel de laborator confirmă teoria sinergică și susțin toate aceste idei pe care le-am menționat. Înțeleg această realitate ca fiind conștiință sau întreaga realitate. Percepem realitatea ca fiind conștiință și, ei bine, ei bine, sunt încă în laborator și voi

continua pentru că sunt multe lucruri de făcut, multe lucruri, multe ipoteze de testat. Având dovezi experimentale nu doar despre existența interacțiunilor dintre creierele umane, pentru care avem deja suficiente dovezi, deși suntem încă în acest domeniu, ci și despre existența interacțiunilor între oameni și alte specii, despre ipoteza, predicțiile care există, că există o unitate a tuturor ființelor.

Asta e ceva ce începem. Un alt lucru este că așteptăm o profesoară din India, o colegă foarte interesată de studiul potențialului transferat, al interacțiunii dintre creier și creier. Dar acum vom încerca să realizăm un experiment la distanță între India și Mexic. Ea vine, va sta în laborator timp de trei luni pentru a ajunge la un acord, a ne instrui pe amândoi, a dezvolta o metodologie completă și vom vedea dacă putem realiza experimentul, acel potențial transferat, între India și Mexic. Acest lucru este foarte important, deoarece una dintre considerațiile din punctul de vedere pe care tocmai l-am menționat este că, ca și conștiință, există legi particulare ale conștiinței care nu sunt neapărat legile pe care le cunoaștem sau pe care le cunoaște știința fizică. Și, deși există un acord în acest punct, ar putea exista un acord. Și una dintre legile conștiinței este nonlocalitatea, care se observă în particulele elementare. Paradoxul Einstein-Podolski-Rosen indică faptul că între particulele elementare există efecte ale interacțiunii nonlocale. Ce înseamnă interacțiunea nonlocală?

Înseamnă că există interacțiuni instantanee la distanță. Aceste interacțiuni nu pot fi explicate prin teoria relativității sau prin orice sistem informațional care trimite informații de la o particulă la alta. Ele pot fi explicate doar dacă luăm în considerare faptul că la un anumit nivel există o unitate. Deci, ei bine, muncim din greu; există o întreagă echipă de colaboratori care sunt foarte entuziasmați, nu? Lucrează în laborator și începem să pregătim o carte nouă.

De fapt, ei bine, în Mexic va apărea o carte numită „Sinele ca idee” și pregătim o carte nouă – este deja o carte co-publicată – care se va numi „Realitatea ca conștiință și conștiința ca realitate”, unde vor fi abordate toate aceste idei despre realitate ca conștiință, dar în același timp ca produs final al procesării și conștiința ca realitate. Deci, sunt multe lucruri de făcut, slavă Domnului. Ăă, foarte, foarte, foarte curios, nu? Să continuăm să mergem înainte și cu multă recunoștință pentru tot ce se întâmplă.